

ANT KİTABI

“Hatırlayan var mı andımızı?”

Yazan, çizen, müzik aletlerini icra eden, söyleyen, besteleyen Oktan Keleş.

İZ

Marmaray kazıları tüm hareketliliği ile devam ediyordu. Bir şey olmuştu. Kazılarda çalışan kepçe bir kayaya çarpmıştı. Kepçenin dişleri kırılmıştı. Çalışan ekip olup biteni anlamak için, çarptığı nesneyi incelemeye başlamıştı. İşçilerden biri kayanın içerisinde, kristalleşmiş küçük bir kafatası ve kemikler görmüştü. Yine heyecanla,

- Herhalde bir arkeolojik bulguya rastladık diyerek kısım amirini çağırdı.

Kısım amiri gelip,

- Allah kahretsin. Bundan sebep yine çalışmalar durur şimdi diyerek serzenişte bulundu.

Oysa bir bilseydi ki, insanlık tarihini değiştirecek bir bulguyla karşı karşıyaydı. Gerekli birimlere haber verdiler. İlgili birimden, arkeolog Berk incelemeye başlamıştı. Kafatası ve kemikler, hepsi beraber yüzeyine çıktığı için, kristalleşmiş tüm parçaları arkeolog ekibine toplattı. Çok heyecanlanmıştı. Zira bu çıkan bulgular, daha önce çıkan diğer bulgulara hiç benzemiyordu. Bağlı olduğu üniversitenin laboratuvarına götürdü. Bağlı olduğu birimin profesörü olan İlyas Bey'e bir an önce bulguları göstermek istiyordu. Telefonla evinden aradılar İlyas Bey'i. İlyas Bey laboratuvarına gitmek için apar topar bir taksiye atladı. Bir an önce bulguları görmek için sabırsızlanıyordu. Öyle ki, her zaman selam verdiği güvenlik görevlisini dahi es geçmişti.

“Herkes yaşarken hayatta bir iz bırakır. Dağlara, taşlara, suya, havaya...”

- Hoş geldiniz profesör dedi Berk.

Profesör İlyas, “hoş bulduk” demeden,

- Nerede diye sordu.

Hemen, özenle, kafatası ve kemiklerin bulunduğu kutuya yöneldi. İçini açtığında gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

- Biliyordum! Biliyordum sözleri ağzından döküldü.

- Derhal istihbarat birimlerini haberdar et!

İstihbarat biriminden kastı, askeri istihbarat birimiydi. Hemen bu kristal kafatası ve kemikler koruma altına alınmalıydı. Ve bilgisi, hiçbir şekilde dışarı sızmamalıydı. Kısa sürede görevli ekip olaya el koydu. İşte herşey o zaman başladı.

Hemen incelemeler, mikroskoplar altında analizler, tahliller yapılmaya başlanmıştı. Fakat mevcut teknoloji, bulgunun ne zamanını ne de türünü anlamaya yeterli değildi.

10 gün geçmişti ki, bu dehşet ve heyecan verici bulgu, henüz sır olmaktan dışarı çıkmamıştı. Tüm ekip, başta profesör İlyas Bey olmakla beraber, askeri istihbarat ve ekipten arkeolog Berk yemiyor, içmiyor; ama tabiri caizse kafayı yiyorlardı. Profesör İlyas Bey son çare olarak, yine kendisi gibi profesör olan ve aynı zamanda hocası olan Veysel Bey'e konuyu açma kararı aldı. Karar onanınca, tam bir gizlilik içerisinde, elinde küçük bir bulguyla; kristalize bir toprak parçasıyla yanına vardı. Bunun üzerine,
- Bunu çözsün çözsün İlhami'nin laboratuvarı çözer dendiğinde herşey başlamıştı.

Bunun üzerine Veysel Dede küçük parçayı alıp Latif Baba'nın yolunu tuttu. Parçayı Latif Baba'ya teslim etti. Tabii ki Latif Baba'da parçayı Âdem'e teslim edip, onu söylediği adrese gönderdi. Yanında genç arkeolog Berk de vardı. Ve nihayet Âdem işi kavramış olmasından dolayı, yeni bir şeyler öğreneceğinden hiç şüphesi yoktu. Genç arkeolog Berk ise, tam tersine, çok farklı bir laboratuvara gideceğini düşünüyordu. Verilen adrese vardıklarında, içeri girince Berk sukut-u hayale uğramıştı. Geldikleri yer bir evdi. Eski, köhnemiş İstanbul evlerinden... Evin içinde küçük, ahşap bir oda ve odada yine küçük ve ahşap bir masa vardı. Masanın üzerinde kağıt, kalem ve kalınca bir kitap duruyordu. Bir de basit camdan bir mercek. Getirdiği parçayı masaya koymasını isteyen kişi İlhami Abi idi. Berk, olup bitene anlam verememişti. Bu ne biçim laboratuvardı? Kendi laboratuvarındaki çok gelişmiş teknik aletleri bırakıp sadece bir mercek, bir kitap ve bir kalem duran böyle bir masada, neyin tahlilini nasıl yapacaktı? Âdem ise tebessüm edip gülüyordu. İlhami Abi Berk'e,

- Parçayı çıkar ve koy. Eline merceği al. Besmeleyle, getirdiğin kristalize toprak parçasına bak dedi.

Berk hala anlamadan, biraz da şaşkınlıkla denileni yaptı. İlhami Abi,

- Çekinme, hadi... Elindeki mercekten iyi bak. O parça şimdi seninle konuşacak. Şimdiye kadar görmediğin analizleri yapacaksın dedi.

Berk bakmaya başladı. İşte macera başlıyordu. Belki de tüm hayatın

anlamı o parçada saklıydı. Dünya var olduğundan beri, filozofların ve bilim adamlarının anlamını aradığı şey...

Berk merceği eline aldı. Uzun uzun baktı.

- Bir şey göremiyorum dedi.

İlhami Abi işaret etti Âdem'e. Âdem bunun üzerine merceği eline aldı.

- Göster dedi.

Âdem gördüklerini Berk'e göstererek,

- Raporu tut dedi.

- *İkra' bismi rabbikellezi halak! (Oku! Yaratan Rabbinin adıyla oku! O seni alaktan yarattı.)*

Allah Allah... Yaratıcı, önce kendini oku diyor.

SEFERİ

“Seferimiz hâlâ devam etmiyor mu? Son durak var mı?”

“O doğunun da, batının da ve ikisi arasındaki her şeyinde Rabbidir. Eğer düşünüyorsanız bu böyledir.” Şuara / 28

“O göklerin, yerin ve ikisi arasındakilerin Rabbidir. Doğularında, batılarında Rabbidir.” Saffat / 5

“O iki doğunun ve iki batının Rabbidir.” Rahman / 17

Doğular batılar... Hani kuzey güney?.. Düşündün mü? Doğular batılar bir çok mecaz taşısa da, ağılama duvarına da *“Doğu duvarı”* derler. Doğu diye neye diyorlarsa, batı diye neye diyorlarsa, her şeyin Rabbi Allah'tır. Kuran'daki doğu-batı kavramı yön tayin etmez. Doğu, tüm yarattıklarının âlem olarak toplam ismi. Batı, tüm bu yarattığı âlemin yansıması. Ya yansıdığı yer neresi? Aynaya bakarsın, kendini görürsün. Aynadaki görüntün, senden yansıyan tıpatıp sureten sensin. Peki aynada yansıyan sen oraya görünmesen yansır mı? Sen mi gerçeksin, yoksa aynadaki suretin mi? Sen olmasan aynada suretin görünür mü? Ya ayna olmasa? Aynadaki suretin, senin gerçekliğinden yansıyandır. Gerçek sensindir. Suretinse; yani aynaya yansıyan gerçekliğinin delilidir. Aynadaki surete senin gerçekliğin can verir. Canlı gerçek sensindir, aynaya yansıyan suretin gerçekliğin delilidir. Delil de gerçektir. Yani aynada yansıyan senin suretinin gerçekliğinin delili (delil gerçektir). Hayat değildir. Sana bakıyorum, aynaya bakıyorsun. Aynada ki seni de görüyorum; yani aynaya yansıyan suretini... Bana soruyorlar *“Gördüğünün hangisi gerçektir? Sen mi, senin aynaya yansıyan tıpatıp suretin mi?”* Diyorum ki, *“Görüyorum; ikisi de gerçek.”* Ama gördüğümün biri işin aslı. Asıl olmasa aynaya hiç sureti yansır mı? Evet, yansıyan suret hayal değil, o da gerçek.

İşin aslı doğu, yansıyan görüntü batı. Ayna ise ara âlem. Hayal değil hiçbiri. O zaman hayal ne? Sen düşünce dur. Doğu da, batı da, ayna âlem de; yani ara âlemde hayal değil, yaratılmış. İşte bunların ikisininin, hepsinin Rabbi, Allah'tır. *“Aynada gördüğün suret hayal değil diyorsun”* diyorlar. Bende diyorum ki *“Evet, hayal değil.”* Aynaya yansıyan suretten

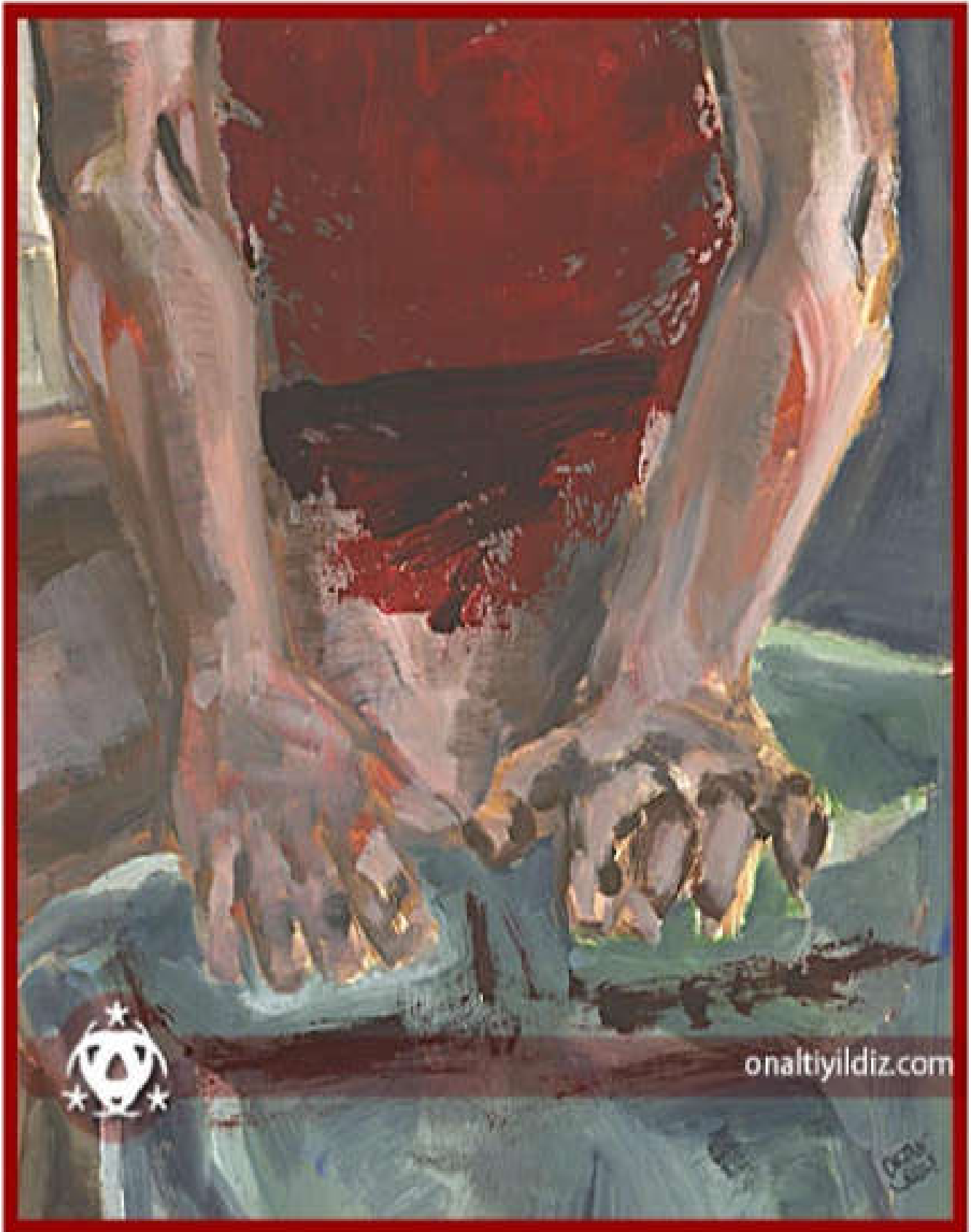

korkulmaz. Aynaya yansıyan ejderhanın sureti olsa dahi... Biliyorsun ki, düşündüğünde sana zarar vermez. Ama **DÜŞÜNDÜĞÜNDE...** Düşünmediğin için, o korkutucu görüntü sana zarar verecek zannediyorsun. Ya da verebilir ihtimalini canlı tutuyorsun. Düşündüğünde böyle bir ihtimal sıfıra iniyor. Hayal diyorsun ama hayal tabii ki değil. Aynada yansıyan bu suret, aslının gerçeği olduğuna göre sen hayal diye tanımlıyorsun. Aynaya yansıyan suretin seni korkutması, senin bu ihtimali canlı tutman, o zaman senin vehminden başka bir şey değil. Vehmine sen hayal ismini veriyorsun. Hayal ne? Kurulan, senaryolaştırılmış; senaryolaştırılırken bazen kendinin dahi inanmadığı, kurulan olasılığı mümkün yada mümkün olmayan, kurma aşamasında seni mutlu eden, olma ihtimalinin gerçekleşmesini düşündüğünde bir sonraki hayale yolculuk yaptıran, olmaması ihtimalinin gerçekleşmesini düşündüğünde kurduğun şeyi kıran, hatta yıkan şey; senin hayal ismini verdiği şey... Bu yüzden *“Hayal kırıklığına uğradım.”*, *“Hayallerim yıkıldı.”* dediğin şey. Ney? Yani ne? Gerçekleşmesi halinde helakın veya felahın; yani hayır ve şerrin mührünün izini *“tüh”*, *“vah”*, *“ah”*, *“oh”* dedirten şey.

“İnsan hayra dua eder gibi şerre dua eder. İnsan çok acelecidir.” İsra / 11

Kurduğun hayal, sessizlik âleminden gelir. Kurduğuna göre, tüm yapıtaşları vardır. Bazıları mecazen olsa da, hayallerin de yaratılmıştır. Toprağın yoğrulurken, suyla mayan kurumaya bekletilirken, sessiz sessiz yoğrulmuştur. Onun için kaç defa yoğrulduğunu sen düşün. Bu yoğruluşlar sessiz sessizdi. Çünkü seni sessizlik âleminde Yüce Kudret bu muradla yoğurtmuştu. Sonra bir kıvama geldiğinde, bir su üzerine döktürdü. Can verdi. Ama henüz suretin yoktu. Bu yüzden ana karnındaki bebek, önce can bulur, sureti sonra tamam olur. Suret vermemişti, can vermişti. Senin hamuruna; yani yoğurttuğu sessizce belli bir kıvama getirdiği hamuruna verdiği canla beraber toprağın hakikati olan iradeyi verdi. Bu irade senin aklında olan irade değil. Ve sana dedi ki *“Hamurunu buraya kadar sessizce ben yoğurttum. Şimdi bu kıvamdan sonra var kendini sen yoğur.”* Yüce Yaradan, doğunun içindeki özü yaratmıştı. Sen kendini daha toprakken, bir suretin oluşmamışken, bu iradeyle kendi kendine ikinci kez yoğurmuş oldun.

“İnsan çok acelecidir.” Enbiya / 37

Ne kadar da acele etmişiz kendi kendimizi yoğurmak için Bu yüzden dünyadaki bebekler, ananın ve babanın suretine benzer. Kendi kopyanın bir benzeridir senin zürriyetinden gelen... Doğu, Allah'ın yarattığı tüm yaratılmışlıkların, tüm âlemlerin ismi. Batı, senin kendini yoğururken, yoğuruşunun meydana gelmiş noksan kalmış halinin ismi.

Neden *"Subhanallah"* dersin hiç düşündün mü? Yani *"Allah'ım! Seni noksanlardan tenzih ederiz."* *"Sen kimsin de Allah'ı noksanlardan tenzih ediyorsun"* demezler mi? Gökkubbede (Yüce Dostlar Kati) oturanlar demezler mi *"Allah'ı gördün de mi, duydun da mı, bildin de mi, noksan olmadığını anladın?"* Derler adama... Yani *"Adam"*a... Yani yoğrulmuşuna son şekli veren, Yaratıcı'nın Âdem ismini taktığı adama... Âdem hiç bir şey değilken, Yaratıcı daha önce yaratıklarından habersiz Âdem'i yaratmayı murad ettiğinde, toprağı bu varlığın ana cevheri seçti. Görevlilerine kendinin ilmiyle sessizce yoğurttu. Bir kıvama gelince can verdi. Ama suret verilmemişti daha. Daha sonra o kıvama gelen yoğrulmuş Âdem adayına, candaki sır irade ile dedi ki: *"Şimdi sen kendi kendini yoğur; kendi kendinin şeklini, suretini..."* Suretsiz Âdem; daha Âdem olmadan önceki hali, Yaradan'ın yoğurduğu hamura; yani kendi hamuruna kıvam vermeye kalktı. Düşün kendi kendine suret vermeye kalkarsan en iyisini yapmaya çalışırsın değil mi (Mazeretsiz estetik yaptırma huyu bugünde var mı? Süslenme sırrı)? Bunu yapman için bazı örnekler ararsın, misaller ararsın değil mi? Fakat yok. Sadece var olan bilgi, Yaradan'ın kudret eli (sebebi) ile birinci yoğruluşunu yaptığı hamur ve onda ne bilgi varsa sadece örnek o. Tabii ki kendi mayasını yoğuran biri, birçok vehimlere dalacak idi. İşte vehmin kaynağı neymiş, gördün mü? Bizzat kendi kendini yoğuruş çabası. Şöyle diyecekti: Madem Yaradan beni yarattı, ilk yoğuruşu o yaptı (kudret eli ile gizli görevlilerine yoğurttu) sonra dedi bundan sonra kendi kendini kendin yoğur o zaman en güzel biçimde şekiller vereyim. Uğraştı... Öyle yaptı olmadı, böyle yaptı olmadı... Şu şekli, bu şekli verdi, olmadı. Ölçtü, biçti. Nasıl ölçtü, nasıl biçti ise olmadı.

"Çünkü o düşündü, taşındı, ölçtü, biçti. Kahrolası nasıl da ölçtü, biçti. Yine kahrolası nasıl ölçtü, biçti." Müddessir / 18,19,20

Hâlâ ölçmeye biçmeye çalışmıyor muyuz? Beğenmedi. Bu beğenmeyiş, yaptığı şeyin en güzel olmamasındandı. Güzel neydi bilmemesindendi. Kendi kendini yoğurmakla uğraştı durdu. Debelendi durdu. Kendi

kendinin suyunu çıkardı. Ve nihayet pes etti. Suyunu çıkarırken aldığı zevk kayboldu. Pes etti. Ve Yaradan yine müdahale de bulundu. Yoğurdu. *“En güzel şekilde yarattı.”* tabirinin sırtı açığa çıktı. Kendini yoğuruşta seyreden Âdem, işte o zaman *“Subhanallah”* dedi. Yani *“Allah’ın seni noksanlardan tenzih ederim.”* Kendi kendini yoğurmayı beceremeyen Âdem, Yaradan’ının en güzel şekilde yaratmasını görünce, böyle bir gücün noksansız olduğunu anladı. Kimde anladı? Kendinde anladı. Şimdi anla, kendini bilen Rabbini nasıl biliyormuş...

“Musa: “Kendini bilmez cahillerden olmaktan Allah’a sığınırım.” demişti.” Bakara / 67

“Rabbini biliyormuş” diyoruz. Rab ne oğul? Eğiten, terbiye eden; yani yoğuran... Ya Allah’ın diğer isimlerini bilmek? Sen düşün.

Meleklerle *“Bir halife yaratacağım.”* dediğinde melekler *“Şöyle böyle yapacak bir varlık mı yaratacaksın?”* dedi. İyi anla! Demek ki Âdem’in ilk yoğuruluşundaki gizli görevliler (kudret eli) melekler değilmiş. Allah meleklerle *“Bir halife yaratacağım”* dedi (Bakara / 30). Melekler bunun üzerine *“Şöyle böyle bir varlık mı yaratacaksın?”* diyerek fikir beyan ettiler. Bilselerdi fikir beyan etmezlerdi. Ey oğul! Yaradan onlara halife yaratacağım dediğinde, Âdem’i çoktan yaratmıştı. Anla! *“Bir Âdem yaratacağım. Cevheri şu, cevherleri bu.”* demedi. Halife başka, Âdem başkaydı. Âdem’i yarattıktan sonra halifelik yaratışı, kemalâtle noktalanarak başlayacaktı. İkinci yoğuruşu noksanlı yapan Âdem, birinci yoğuruştaki bilgileri gördüğünden, eşya ismi verilen hakikatleri Yaradan’ın emriyle meleklerle böylece bildirmişti. Melekler çok şaşırıldılar, utandılar ve dediler ki *“Ya Rabbi, biz seni tenzih ve tesbih ederiz.”* Çünkü melekler Âdem’in birinci yoğuruşta, kendini ikinci kez yoğururken Allah’ın ona öğrettiği bilgileri, eşyanın isimlerini bilmiyorlardı. Bunun üzerine Yaradan dedi ki *“Siz melekler kendi hakikatinizi Âdem’in hakikatinden bildiniz. Beni bu bilmiş karşısında tesbih ve tenzih ettiniz. Oysa Âdem kendi noksanlığını kendi hakikatinde gördü. Bunun üzerine “Subhanallah” dedi. Halifelğe adım atarak sizlerden üstün oldu.”* (Kendi hakikatini kendinde gören bu yüzden meleklerden üstün olan insan vasfını elde eder.) Kul eksigiyle tamamdır.

Hani uğraşmıştı ya Âdem; kendini yoğururken kendi kendinin suyunu çıkarttı. Pis bir şey yaptı. Bundan ileri gidemedi kendini yoğuruşu. Yaradan’ın yoğuruşunun üzerine bu çaba, bu suyunu çıkartış, bu su, onun

içindir ki pis bir su, kan pıhtısı, meni ismini aldı.

“Seni TOPRAKTAN sonra bir damla DÖL SUYUNDAN yaratan, sonrada seni eksiksiz bir insan şeklinde düzenleyen Allah’ı inkar mı ediyorsun?” Kehf / 37

“Düşünün ki biz sizi topraktan, sonra az bir sudan, meniden sonra bir alakadan, sonrada yaradılışı belli belirsiz bir mudgadan yarattık ki, size kudretimizi apaçık anlatalım. Dilediğimizi belli bir süreye kadar rahimlerde durduruyoruz. Sonra sizi bir çocuk olarak çıkarıyor; sonrada tam gücünüze ulaşmanız için sizi kemale erdiriyoruz.” Hac / 5

“O sizi önce topraktan, sonra az bir sudan meniden, sonra alakadan yaratan, sonra sizi ana rahminden çocuk olarak çıkararak, sonra olgunluk çağına ulaşmanız, sonrada ihtiyarlanmanız için sizi yaşatandır. İcinizden önceden ölenler de vardır. Allah bunları belli bir zamana erişmeniz ve düşünüp akıl erdirmeniz için yapar.” Mümin / 67

Âdem’in yaptığı yoğuruş bundan ileri gidemedi de, Yaradan en son ki dokunuşu, o pis sudan insana suret vererek yarattı. “Pis” diye tabir edilen işten, en güzel sen yaratıldın.

“Biz gerçekten insanı en güzel bir biçimde yarattık.” Tin / 4

Bu yüzdendir ki şer içinde hayır, hayır içinde şer göründü. Kendi elinle yaptığın iş pislige döndü de, Yaradan yine de onu güzele çevirdi, temize çevirdi.

Doğu, tüm yaratılmışların ismi ve öznesi olan sensin. Batı ise, senin kendi kendini ikinci yoğuruşun, senden yansıyan âlemler. Ayna, doğunun ve batının arasındaki sınır, nur. İşte tüm bunların Rabbi, Allah’tır. Senin ve senden yansıyanın sahibidir. Senden yansıyanın sahibi oldu diye, senin yaptıklarını da yarattı diye, niye bu işte kendi yaptığında, senden yansıyanda benim iradem yok dersin, cebir var dersin be ahmak! Zaten bu yüzdendir Yaradıcı “Yaratanların en güzeli benim.” dedi.

“Sonra bu az suyu alaka haline getirdik. Alakayı da mudga yaptık. Bu mudgayı da kemiklere dönüştürdük ve bu kemiklere de et giydirdik. Nihayet onu bambaşka bir yaratık olarak ortaya çıkardık.

YARATANLARIN en güzeli olan Allah'ın şanı ne yücedir.” Mûminun / 14

Gördün mü bir *“Ol!”* deyişte kaç merhale var; yani yaratılışında. Düşün! *“Sonra bu az suyu alaka haline getirdik.”* diyor. Yani kendini beğenmeyip çıkardığın suyuna, Allah alakadar oldu da, pis işten en güzel sen çıktın.

Doğunun da, batının da Rabbi Allah'tır. İki doğunun da, iki batının da Rabbi Allah'tır. Yön zannetme dedik. Ama ille de bir yön arıyorsan, yüzünü nereye dönersen dön, kıblen Allah'tır.

“Doğu da, batı da Allah'ındır. Nereye dönerseniz, Allah'ın yüzü işte ordadır.” Bakara / 115

Şöyle düşün: İnsan olmasaydı doğunun, batının ne anlamı olurdu yön olarak? O zaman yön olarak sandığın doğu da senin için, batı da... Şah damarından sana yakın olan Yaratacın sen yüzünü bir yere dönmesen de zaten sana dönük değil mi? Yoksa hâlâ muhalefet mi edersin? Gerçi muhalefet etmeni Yaradan murad buyurdu. Muhalefet etmek senin kendi mayanda var.

Halife yaratacağın sırrı ile alakalı bu muhalefetin. Halife ve muhalif kelimeleri aynı kökten gelmektedir. Halife kelimesinin bir manası da muhalif olan, muhalefet eden anlamındadır. Sen kendi hamurunun toprağını ikinci kez yoğururken, zaten muhalefet etmedin mi? Ama senin muhalif oluşun nice makamlara kapı açar. Muhalif olmak başka, inkar etmek başka. Melekler de senin üzerine söz söyledi Yaradan'a. Yeryüzünde şöyle böyle varlık mı yaratacaksın sorusunu sordu Yaradan'a. Eşyanın isimleri senin murad-ı ilahi de ki ilmin onlara cevap olunca melekler yine senin üzerinden Yaradan'a *“Biz seni tesbih ve tenzih ederiz.”* dediler. Bu yüzden halk arasında *“Allah'ın hikmetinden sual olunmaz.”* derler. Melekler senin üzerinden yere düştü. O zaman sen, Allah'ın hikmeti değil misin? Hâlâ hikmet nedir, sorar durursun. Senden önce yaratılanlara, sen sonradan yaratılarak hikmet olarak gösterilmedin mi? Sen yaratıldığında Yaradan tüm yarattıklarına sana secede et dediğinde bir tek İblis etmedi. Yaradan ona sormuştu: *“Seni secededen alıkoyan ne?”* O, toprağı hakir görmüştü de, hangi toprağı? İkinci yoğuruşundaki cahilane şekil vermeye çalıştığın toprağı. Yani kendi kendini yoğururken, kendinin bile beğenmediği; kendinin noksan olduğunu anladığı; bunun sonunda

“Subhanallah” diyerek, *“Noksanız Allah’ır.”* dediğin halindeki toprağı (Şimdi sen kendinin neyini beğenirsin? Hangi halini?)... Şeytan birinci yoğuruşa laf etmedi. Senin kendi kendine yoğurduğun; yani suyunu çıkardığın, vicik vicik çamur haline getirdiğin toprağına laf söyledi.

“Yalnız İblis saygı ile eğilmemiş, “Hiç ben ÇAMUR halinde yarattığın kimse için saygı ile eğilir miyim?” demişti.” İsra / 61

Önce bunu bil. Yaradan, Şeytan’ı *“sözünün dergahı”*ndan kovdu (rahmetinden). Ona *“Sana mühlet verdim.”* dedi.

“Bilinen güne kadar mühlet verilenlerdensin.” Hicr / 37

Düşün, *“mühlet”* ne? İblis o anda zalim olmuş muydu? Olsaydı bu ayet iner miydi? Yani:

“O ZALİMLER azabı gördükleri zaman artık onlardan azap hafifletilmez ve kendilerine MÜHLET de verilmez.” Nahl / 85

Anla ne, ne zaman olmuş tahlil et. *MÜHLET* neydi bilir misin? Bu mühlet, belki onun hatasından dönmesini içinde barındırmaz mıydı?

“ALLAH çok bağışlayandır, Halimdir (Hemen cezalandırmaz, mühlet verir.)” Ali İmran / 155, Nisa / 12, Maide / 101

Şeytan’ın kovulması, dünyaya indirilmesi, Allah’ın secde emrinden sonra olmadı, düşünsene!.. Mühlet devam ediyordu. Secde emrine karşı gelen İblis, mühletli olarak Âdem cennetinde Âdem ve eşi ile cennette gezmiyor muydu?

“Bizde şöyle dedik: “Ey Âdem! Şüphesiz bu İblis, senin ve eşin için bir düşmandır. Sakın sizi cennetten çıkarmasın; sonra zahmet çekersiniz.” Taha / 117

Şimdi anla... Cennetten Âdem’i ve eşini, Âdem’in eşi değil, bizzat Şeytan çıkarmıştır. Azmettiricinin, Âdem ve eşini kandırması ve yasak ağaçtan yedirmesinden sonra, *“İniniz birbirinize düşman olarak!”* denmedi mi?

“Derken, Şeytan ayaklarını oradan kaydırды. Onları içinde buldukları konumdan çıkardı. Biz de, “Birbirinize DÜŞMAN OLARAK İNİN! Sizin için, yeryüzünde belli bir süre-mühlet barınak ve yararlanma var.” dedik.” Bakara / 36

Düşün; yeryüzünde de seferisin belli bir süre, seferi... Bu sefer mühlet, başka bir anlam kazanmıştı.

Kıyamete kadar mühlet, mühletin sonunda ne olacağı mühürlenmişti. İlk *“Mühlet verilmişlerdensin.”* denildiğinde İblis’e bile şans verilmişti. Ama o rahat durmadı. O, Yaradan’a *“Âdem kullarını çok önemseme; sana şükür bile etmezler.”* diyerek, Allah’a sanki bu konuda eminlik taşıyordu. Allah’ta *“Öylelerini seninle birlikte cehenneme sokacağım.”* demedi mi? İnsanın kendisinin hikmet olmasını anladın mı? İnsanın kötüsü bile cehenneme vesile oluyor. İnsan yüzünden cennete veya cehenneme gidiliyor. Yaradan İblis’e ilk mühlet verdiğinde İblis ne yaptı düşün? Yaradan ne dedi?

“Şeytan’ı yaratılışa şahit tutmadım.” Kehf / 51

Şeytan yaratılışın ilmini bilmediğinden dolayı, devamlı fikir yürüttü. Muhalif soru sormadı. Onun sorusu düşmanlıktı. Âdem’in de yaratılışını bilmediğinden, tüm yaratılışa düşman olduğu gibi, Âdem’in yaratılışına da düşmandı. İlmın kapısı Ali, *“Kişi bilmediğinin düşmanıdır.”* derken, neyi kastetti zannedersin... Melekler de sormuştu ama düşman olmamıştı.

Senin mayanın birinci yoğuruluşu Yaradan tarafından idi ya... Yani toprağın birinci hali... İkinci yoğuruluşu bizzat senin kendine bırakmıştı ya... İşte cehennem ikinci yoğuruluş toprağından yaratıldı. Cennet ise birinci... Yaradan’ın yoğurduğu topraktan... Bu yüzden senin hakikatin olan; yani yaratılış mayanın hakikati birinci toprak, özündür. Bu kısmı insanların cennete girer. Cehenneme ise, kendi yoğuruluşunun toprağı... Kendini kendini yoğururken, suret verme vehminde boşa uğraşmanın hali, cehennem toprağıdır. Cennet de bir mekan, helal. Birinci toprak, özünün tüm zevkleriyle nimetleriyle donatılmıştır. Cehennemse haram, kendi kendini yoğururken yaptığı çabanın toprağıyla vücut bulmuştur. Yaradan kendi malını, birinci toprağı; yani bizzat kendi yoğurduğu birinci yoğuruluşu hiç cehennem de yakar mı? Yani ateşe sokar mı? O zaman akılsızların akılsız sözleri, *“Madem öyle Yaradan kendi yarattığını cehenneme niye sokuyor?”* sorusu vücut bulmaz mı? Ateşe soktuğu, senin kendi kendini

yoğuruşun, kendi kendine ettiğin cehennemi dolduranların çoğu boşuna uğraşmışlar değil mi? Kendi kendinin eseri; Yaradan'ın eseri değil. O zaman Yaradan kendi yaptığı mükemmel eserini ateşe atmıyor. Sana verdiği irade ile **“Hadi kendi kendini, kendin yoğur.”** dediği, senin kendi yoğuruşunun; bir türlü suret veremediği, noksanında noksanı kendi eserini; yani senin eserini ateşe sokuyor.

“Şüphesiz biz sizi, kişinin önceden elleriyle yaptıklarına bakacağı ve inkarcının KEŞKE TOPRAK OLAYDIM diyeceği günde gerçekleşecek olan yakın biz azaba karşı uyardık.” Nebe / 40

Kendi ellerinle işlediğin yoğurduğun nasılda önüne geliyor değil mi?

“Bu, kendi ellerinizin önceden yapıp gönderdiklerinin karşılığıdır. Allah kullara asla zulmedici değildir.” Ali İmran / 182

Sen de yanlış bilme! Bu yüzden cehennemde ebedi yanmak yok; ebedi kalmak var.

“Evet, kötülük işleyip suçu benliğini kaplamış, şirke düşmüş olan kimseler var ya, onlar cehennemliklerdir. Onlar orada ebedi kalacaklardır.” Bakara / 81

Ebedi kalmak hiç hafifletilmeyen bir azap değil mi?

Orada yüzüne bakılmamak ne büyük azap değil mi?

“Onlar ebedi lanet içinde cehennemde kalırlar. Artık ne kendilerinden azap hafifletilir, ne de yüzlerine bakılır.” Bakara / 162

İblis kendi yaratılışının da sonradan yaratılan Âdem için olduğunu anlayınca, o da kendi hakikatini -tıpkı melekler gibi- Âdem de gördü. Melekler eyvallah dedi. İblis ise çılgına döndü. Meleklerin eyvallahı onları cennete görevli yaptı. Ama dikkat edin; cennete görevli olarak girdiler (Rıdvan; cennet meleği). Tıpkı cehenneme görevli olarak girdikleri gibi (Malik ve zebaniler ise cehennem de görevli melekler). Oysa insan, cennete mükafat için girer. İblis'in çılgına dönüşü ise onu cehenneme, cezaya yolladı. Tıpkı cehenneme giren, şükretmeyen ikinci yoğuruş toprak insanlar gibi. Eğer şükretselerdi Yaradan'ın birinci yoğuruşuna en baştan razı olup da, ikinci yoğuruşun iradesi verilirken, hemen kendi kendine şekil vermeye kalkar mıydı? Noksanlığını anladıktan sonra **“Subhanallah”** demelerini Yaradan çok şükür, şükür saydı da cennet yolu açıldı. Cehenneme, bu şükür, perde sayıldı.

Tüm yaratılış hikmet için, hikmet... İnsan ise tüm yaratılışın toplamı, tüm âlemlerin toplamı, tüm kainatın toplamıdır. Peygamberimiz alimin ölmesi âlemin ölmesi gibidir neden dedi sanırsın gerçek alim tüm âlemi kendinde görendir toplayandır insanın tüm kainatın toplamı olduğunun ispatı bu kutlu sözde değil midir? Bu makama gelemeyenler, fikir beyan ettiler de yanıldılar. *“Her şeyin toplamı Allah’tır.”* dediler. Bir de isim taktılar: *“Vahdet-i vücud”*.

Bütün her şeyin toplamının insan olması şerefini, sadece toprak hakikatinden bilme! Eğer Yaradan bu toprağa, son şeklini verdiği surete, ruhundan üfleseydi nice olurdu insan, nice? Ruhundan üfledi.

“Sonra onu şekillendirip, ona ruhundan üfledi. Sizin için işitme, görme ve idrak duygularını yarattı. Ne kadar az şükrediyorsunuz?” Secde / 9

Muhatap kabul etti. Etti de, muhatap kabul ettiklerinin en şerefliyi oldu insan...

Doğu birinci yoğuruş, batı ikinci yoğuruş. İkisinin arası ara âlem, ayna. Ayna ayna söyle bana... Var mı benden başka sana devamlı bakıp, sana yansıyan beni; kendimi oyalanarak beğenen? Peygamberimiz *“Müminin müminin aynasıdır.”* neden dedi sanırsın? İlle de ayna arıyorsan, bulunacak bir ayna değil mi mümin? İnsan hakikatini bilirse, yansıyan sureti ile oyalanmaz. Aynada kalan kaldığı sürece oraya araf dedirtir. Arada kalan, araf. Neden kendini hâlâ aynada var etmeye çalışırsın? Tıpkı ikinci yoğuruşun; yani benliğine şekil vermeye çalışırsın. Suretine aynada şekil vermeye çalışmasan; yani benliğine, senden oraya ne yansır? Yaradan’ın birinci yoğuruşu. HAK yaratılış. Hallac-ı Mansur aynaya birinci yoğuruşu yansıttı da; yani HAK yaratılışı; *“İşte şimdi HAK oldum.”* dedi. Hak olarak görüldü, Yaradan’ın HAK dediği... Hallac-ı Mansur *“Enel Hak”* derken, *“Hak oldum”* dedi; *“Allah oldum”* demedi, ey cahil! Allah hiçbir yarattığının içine sığmaz. Hiçbir yaratılanda Allah diye görülmez. Böyle bir kabiliyeti Yaratıcı asla vermemiştir. Aksine söyleyen sapkındır. Rüyada dahi görülse batıldır. Ete kemiğe bürünerek ancak *“Sırr-ı insan”* görünür. Haşa, Yaratıcı görünmez.

“Allah için emsal göstermeyin. Çünkü Allah bilir, siz ise bilmezsiniz.” Nahl / 74

Toprağın hakikati irade ve bu irade ile teslimiyettir. Yaratılışının ana cevheri toprak. Onun için ona “Toprak ana” derler. Düşün... Bir yoğuran var, bir yoğrulan. Bir doğu, bir batı. Bir yoğrulan var, bir doğuran... Yine bir doğu, bir batı. Etti, iki doğu iki batı... Anla... Yaradan “Ol!” der, her şey olur.

“Şüphesiz Allah katında İsa'nın durumu Âdem'in durumu gibidir. Onu topraktan yarattı. Sonra ona “Ol!” dedi, o da hemen oluverdi.” Ali İmran / 59

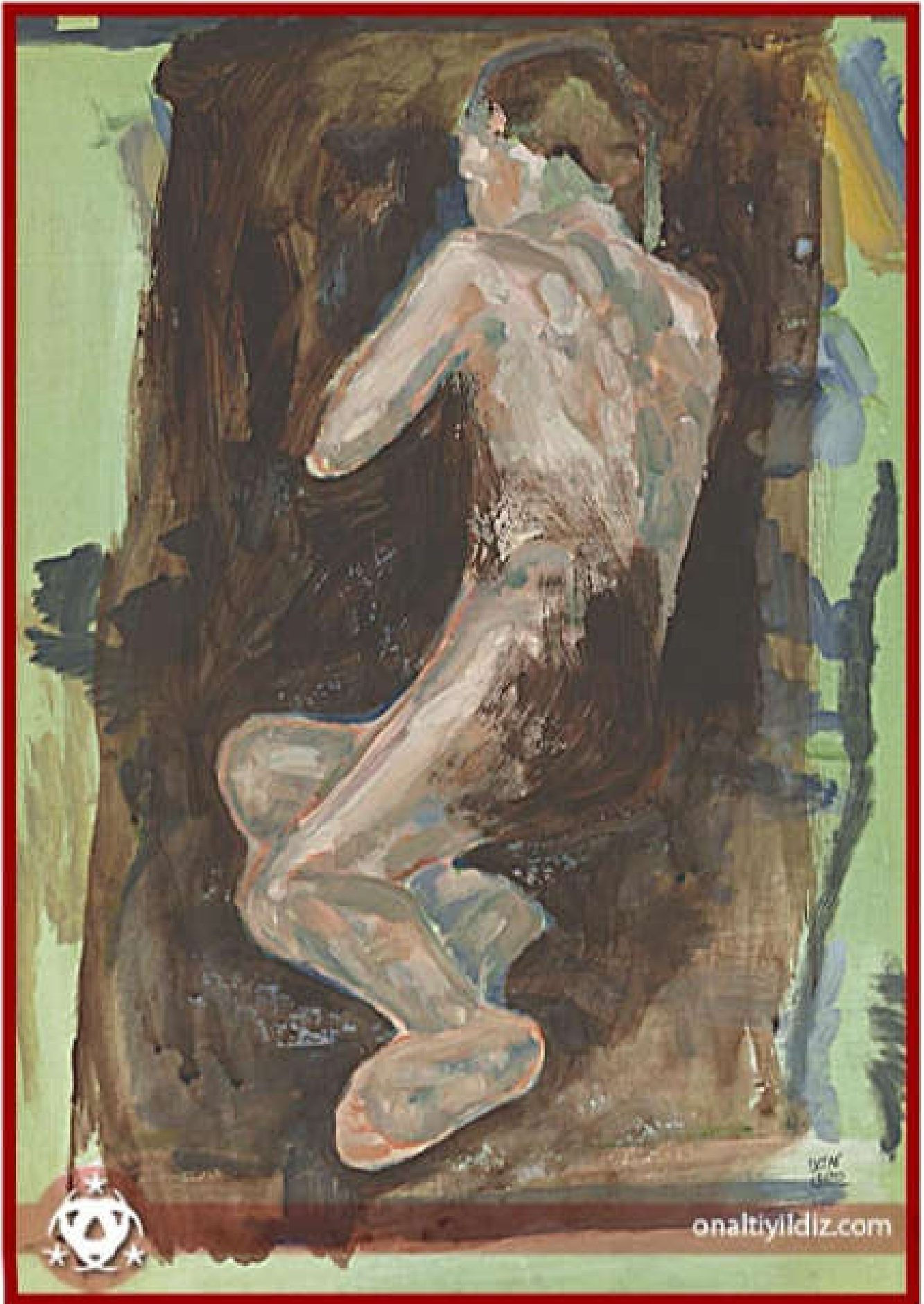
O oluşun içerisinde nice merhaleler var. Hemen vızaldama, anla... Senin yaratılman için Allah'ın anana ve babana ihtiyacı mı vardı? Her şey bir sebeptir. Oluşun içindeki sebepleri gör; tahlil et, analiz et. Hiç değilse, görebildiğini anla. Şimdi soruyorsun değil mi, “*Sen birinci yaratılışı nerden biliyorsun?*” Ey ahmak, hepimiz biliyormuşuz. Sadece bildiğimizi bilmiyormuşuz; düşünmemişiz.

“And olsun birinci yaratılışınızı biliyorsunuz. O halde düşünseniz ya!” Vakıa / 62

“Kemiklere et giydirdik. Nihayet onu bambaşka bir yaratık olarak ortaya çıkardık.” Mûminun / 14

“Bambaşka yaratık”: Topraktan yaratılan Âdem, bambaşka bir yaratıktı; bugünkü Âdemoğlu formatı gibi değil. Oysa biz hep kendimiz gibi, kendi yaratılışımıza benzer bir Âdem tahayyül ediyorduk. Âdem bambaşka bir yaratıktı, yaratılıştı; Âdemoğlu ise daha başka... Biz Âdemoğlu cinsiyiz. Dolayısıyla da atamızı da; yani Âdem'i de kendimiz gibi zannetmekteyiz.

Toprağın içindeki sır, neler söylüyor neler...

O da ne? Merceği parçaya dikkatli dikkatli tutunca, toprağın taklidi bir şey çıkıyor meydana. Toprağa benziyor, ama toprak değil. Bu nasıl bir madde?

“Onu topraktan yarattı.” Ali İmran / 59

İblis, Adem yüzünden zılgıtı yiyince, onu hakir görmenin bedelini ağır ödeyince, yeni bir taktik geliştirdi. Dedi ki: ***“Madem hakir gördük, yerdik, olmadı; bu sefer överiz.”***

Bu yüzdendir ki Âdem cennetinde,

Âdem ve eşini devamlı övdü. *“Sizler buraya layık varlıklar değilsiniz, Siz buradan daha daha üstün, ebedi cennetlere layıksınız.”*

Sen hiç Kur'an-ı Kerim'de Şeytan'ın insana küfür ettiğini gördün mü? Ne düşman ama... Hiç sövmüyor; devamlı övüyor. Onun içindir ki Yaradan, her cennet yaprağının köşesinde şu ibareyi yazdırmıştı: *“Hamd, övülmek sade bana layıktır.”* Ey ahmak; anla ki, Allah'ın övülmeye ihtiyacı yok. Allah hatırlatıyordu, *“Seni öven sana tuzak kuruyor.”* diye... Bu yüzden bu övüş; yani Allah'a hamd, aslında Şeytan'ın bu taktiğine karşı bir iksirdi. Yaprakların arkasında da şu yazılıydı: *“La havle ve la kuvvete illa billahil aliyil azim”*. Yani, havl ve kuvvet Allah'ındır. Bu yüzden ki Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bu ibarenin, cennet bahçelerinden, hazinelerinden bir bahçe, bir hazine olduğunu söyler. O da

şu yüzden zikredilmişti. Diyordu ki Allah: *“Bütün güç ve kuvvet bendedir. Şeytan’ın vaadettiğini gerçekleştirecek hiçbir güç ve kuvveti yoktur.”*

Sen hiç kendi kendini çiğneyeni bilir misin?

“O, sizi yeryüzünden (topraktan) yarattı ve sizi oranın imarında görevli (ve buna donanımlı) kıldı.” Hud / 61

Hiç düşündün mü, kendi toprağımızın üzerine basıp yaşıyoruz. Yani ana maddemizin. Ya Allah bizi topraktan yaratıp, yeryüzünü sudan veya ateşten veya başka bir maddeden yaratsaydı? Onun üzerinde gezinseydik? Hiç düşündün mü? Düşünmedin değil mi? Önce Allah toprağı, dünyayı yaratmış; yani yeryüzünü. Senin madden dünyada yaratılmış. Bunun için mi dünyadan vazgeçemiyorsun? Toprak olmayan kısmın dünyaya ait değil ama...

“Ölü toprak onlar için bir delildir. Biz, onu diriltir ve ondan taneler çıkarırız...” Yasin / 33

Gökyüzünden su iner, toprağı diriltir. Allah bundan hep misaller verir.

Dünya, yeryüzü, Âdem’den önce yaratılır. Âdem’de bundan yaratılır; geçinip giderler. Dünya, Âdem’in barınağıdır. Yani toprak toprağın barınağı... Hani dedik ya, *“Ya yeryüzü başka bir şeyden yaratılmış olsaydı; başka bir barınaktan?”* Olur mu ya öyle, demeyin.

“Allah’a ortak koşana Allah muhakkak cenneti haram kılar. Onun barınağı ateştir.” Maide / 72

Ateş, Şeytan’ın ana maddesi değil miydi? Toprağa uyanların barınağı toprak oldu. Ateşe uyanların barınakları ateş oldu. Sen toprağını kendi kendine ateşe çeviriyorsan kimi suçlarsın? Bu yüzden ne diyelim? Şöyle dua edelim: *“Toprağın bol olsun.”*

Şeytan toprak etrafında çok dolıştı. Döndü durdu, döndü durdu. Kuracağı tuzağı başarması için toprağın hakikatini; o hakir gördüğü maddeyi anlamaya çalıştı. Ne yapıp edip, Âdem ve eşinin ayaklarını kendi

hammaddeleri olan topraktan; yani barınaktan, bir an önce kaydırıp, ateşin üstünlüğünü kabul ettirmek istiyordu. Âdem ve eşinin ayaklarını ateşe bastırmak istiyordu. Hani Allah Âdem'i yeryüzünde yaratmıştı ya; Şeytan da Âdem için yeryüzünü ateş yapmak istiyordu.

“Derken Şeytan ayaklarını oradan kaydırdı. Onları içinde buldukları konumdan çıkardı. Bunun üzerine biz de “Birbirinize düşman olarak inin!” dedik.” “Sizin için yeryüzünde, belli bir süre barınak ve yararlanma var.” dedik.” Bakara / 36

Şimdi düşün... Topraktan Âdem ve eşi, ateşten İblis, toprak olan yeryüzüne indirildi. Âdem ve eşinin ayağını kaydırıp, ayaklarını ateşe bastırmak isteyen İblis'in kendi ayağı kaydı ve toprağa bastı. Toprak toprağa düştü. Ama ateş de toprağa düşmüş oldu. Şeytan'ın ayakları yok demeyin. Hem de nasıl bir ayak var onda... Toprakta yürümeye de maharetli. İnsan ateşte yürümeye maharetli mi? Şeytan'ın ayağı olmasaydı, adımları da olmazdı.

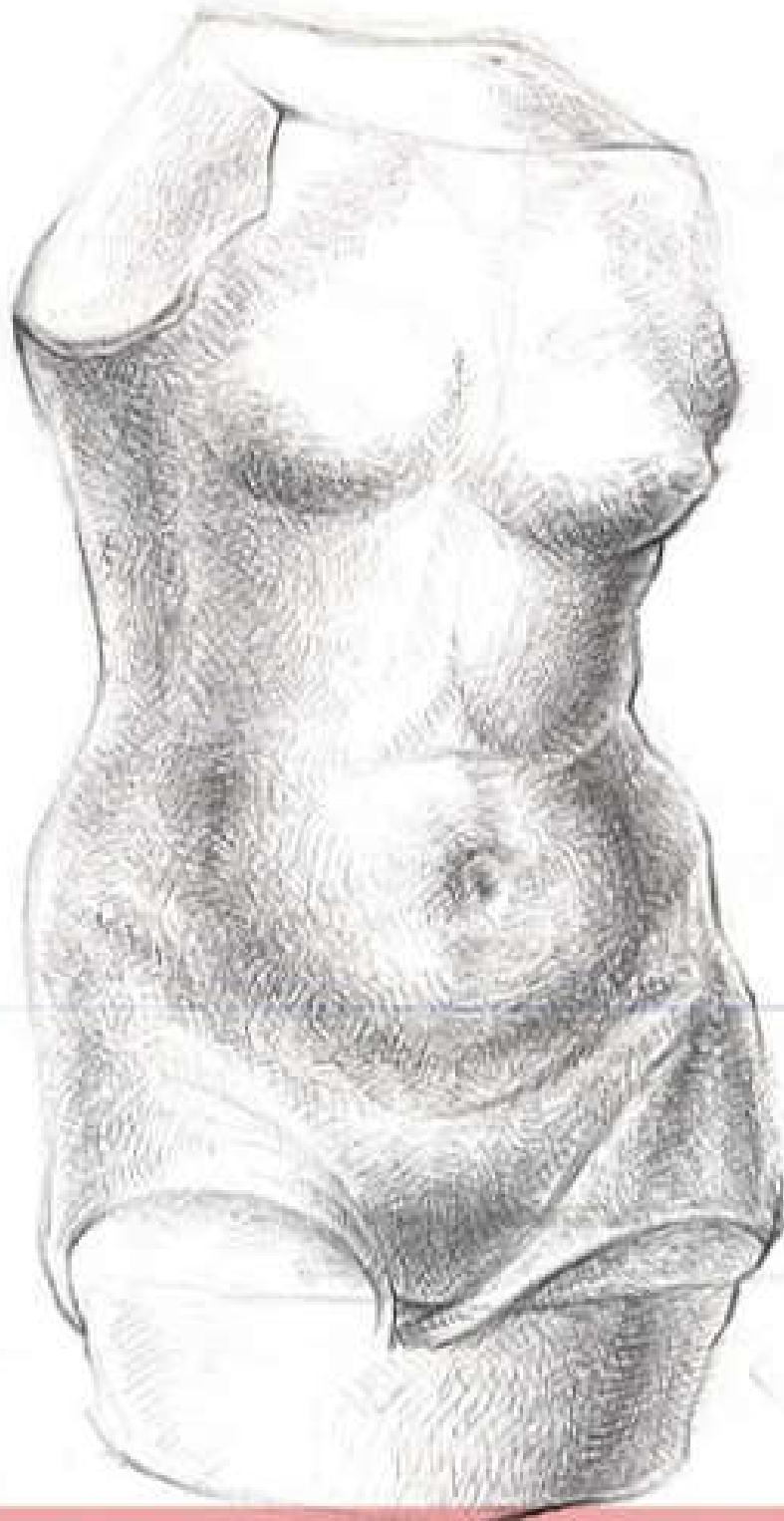
“Şeytan'ın adımlarını izlemeyin.” Bakara / 208

Allah topraktan Âdem'i hammadde olarak yarattı da, yoğurttu da, suretler verdi de, hiç taklitçi Şeytan boş durur mu? O da yeryüzünde üçüncü kez yoğurmaya kalktı. Düşün... Yeryüzünde Şeytan acaba bizi yoğuruyor mu? İblis, ateşte yaktığı toprağı yoğurdu. Bir suret meydana çıkardı. Âdem ve eşinin önüne dikti. *“İşte” dedi, “İdeal Âdem!”*

Bugünkü Roma heykellerine benzer, baklava dilimli, kash bir figürdü. Boş durur mu? Yetinmedi. Bir de bunun sözde dişisini yaptı. Onu da önlerine dikti.

onaltiyildiz.com

ANT
ANT

Âdem cennetinde ağzı yanan Âdem ve eşi, bunları örnek almadılar. Sonradan put denilecek bu örneklere tapmadılar. Ama maalesef onların zürriyetinden gelenler bu figürlere taptı. Hele dişilerine...

“Onlar Allah’ı bırakıp, ancak dişilere tapıyorlar. Aslında azgın bir şeytana tapmaktadırlar.” Nisa / 117

Âdem ve eşinin önüne diktiği şeylerin içine, Şeytan gizlice saklanıyordu. Bu yüzden dikilitaşlar ve putlar için *“Şeytan işi pislik”* demedi mi Allah?

(Helal olan heykeller de vardır. Her heykel put değildir.

“Onlar Süleyman’a kalelerden, heykellerden, havuzlar kadar (geniş) leğenlerden, sabit kazanlardan ne dilerse yaparlardı. Ey Davud ailesi! Şükredin. Kullarımdan şükreden azdır!” Sebe / 13

Konular birbirine karıştırılmasın.)

Şimdi düşün... Allah, Âdem ve eşine suret verdi. İblis boş durmadı. Dünyada ideal(!) bir suret karşılarına çıkardı ve onlara *“Böyle olun!”* dedi. Bugün de Âdemoğulları ve kızları kendilerine bu ideal sureti örnek almıyorlar mı? Arkeoloji müzeleri, yine aynı sözde ideal erkek vücut figürleri ile dolu değil mi?

Güçlü, kuvvetli, kashı erkek heykelleri bugün de manken ajanslarının sembollerinden değil mi?

Yine dişi-kadın çıplak heykelleri.

Âdem ve eşi, karşılarında dikilen bu ilk heykellere tenezzül etmeyince, Şeytan onlar için yeni bir strateji geliştirdi. Bu figürleri Âdem yiyebileceği yiyeceklerden yaptı. Tarihın bir zamanında, helvadan put hangi sebeple yapıldı sanırsın? Yiyecekleri, içecekleri şeye tapsınlar diye...

“Ey İnsanlar! Yeryüzündeki şeylerin helal ve temiz olanlarından yiyin. Şeytan’ın izinden yürümeyin. Çünkü o, sizin için apaçık bir düşmandır.”
Bakara / 168

Dünya malına tapmak da acaba aynı şey mi, düşün. Oyun, aynı oyun.

Âdem ve eşi bu emsallerden tiksindi. Ama onun zürriyeti, ideal vücuda, idea surete kavuşmak için harıl harıl çalışmıyor mu?

Âdem yeryüzüne indirildiğinde kasları yoktu. Kas çalışmakla, meşakkatle oluşan bir şeydir. Cennette ise kasa ihtiyaç yoktu. Herşey hazırdu. Oysa

dünyada pabuç pahalıydı. Şeytan için yapılan kas mı, Allah için yapılan kas mı değerlidir dünyada, sen düşün ey Âdemoğlu.

Âdem ve eşi Allah'ı tesbih ettiler. Şeytan'dan korunmak için yeryüzünde de vücutlarını zırh gibi örtecek giysiler yaptılar. İşçilik yaptılar. Tıpkı Davud (as) gibi.

“Andolsun, tarafımızdan Davud’a bir lütuf verdik. “Ey dağlar! Kuşların eşliğinde onunla birlikte tesbih edin.” dedik. “(Bütün vücudu örtecek) zırhlar yap, işçilikte de ölçüyü tuttur.” diye demiri ona yumuşattık.” Sebe / 10

Toprak, ateş ve su birleşince gökyüzünden indirilen ve inerken de sertleşen *“Hadid”* zordu. Çünkü işin içinde ateş onları sertleştirmişti. Allah ona, ateşi ateşle yumuşatmayı öğretti. Öğretti de; yani yumuşattı. Ateşi Âdem'in emrine verdi. Yani toprağın emrine ateş girdi. Şeytan toprağı kendine köle edeyim derken, kendisi toprağın kölesi oldu. Toprağı anlamaya çalışan Şeytan, Âdem'in suretini görünce kendini, kendi kopyası bir Âdem sureti yapmaya kodlamıştı.

Şeytan, Allah'ın yaptığı bu surete sessizce yaklaştı ve ona dokundu. Bunun üzerine Allah gökyüzünden bir su indirdi de, Âdem'in bu suretini yıkadı.

"...Suyla mesh ediniz. Onu da bulamıyorsanız o zaman temiz bir toprağa yönelip yüzlerinizi ve ellerinizi meshedin. Şüphesiz Allah, çok

affedicidir.” Nisa / 43

Meshin, namaza girmeden önce abdestin ve teyemmümün sırrı.

Şimdi anla... Cennette mükafat olarak verilecek olan eşlere, Şeytan ve tayfastı asla dokunamayacaktır.

*“Onlara eşlerinden önce, ne bir insan ne de bir cin dokunmuştur.”
Rahman / 74*

Bu da başka bir yaratılıştır çünkü. Oradaki eşlerin yaratılışları farklıdır. Âdem'in suretine ilk defa dokunan Şeytan, Allah'ın mükafat olarak vereceği eşlere dokunamayacaktır. Ama bu dokunmalar yeryüzünde devam etmektedir. Suyun hakikati, bu dokunuşları temizler. İnsan şeytanlarının da, insanların da, birbirlerine dokunduktan sonra (helal-haram) gusül abdesti almasının sırrı budur. Çünkü İblis, aldığı yetkiyle fizik ve metafizik dokunuşlara mahirdir.

“Meryem: “Bana hiçbir beşerin dokunmadığı ve iffetsiz bir kadın olmadığım halde, benim nasıl çocuğum olabilir?” dedi.” Meryem / 20

Allah'ın korumasında olan bir çocuk, bir Âdemoğlu nasıl bir temizlenme ile olur, düşün. Hem fiziki hem ruhi.

“Şöyle dedi: “Rabbim onu ve soyunu, kovulmuş Şeytan'dan senin korumana bırakıyorum.” Ali İmran / 36

Ve Allah yoğurduğu toprağa et giydirmeye, yüzüne suret vermeye başlamıştı.

İblis bu sureti görünce, varlık aynasında kendi suretine baktı. Biliyordu ki, Allah bizzat kendi suret verirse, bu çok üstün bir şey olacaktı. Et giydirmeden önce yusuvarlak bir suret belirdi. Bilir misin, düşünür

müsün, yere neden yeryüzü denir? Düşün... Yeryüzü canlı doludur.

“Eğer Allah, insanları zulümlerinden dolayı hemen cezalandırıyorsa, yeryüzünde hiçbir canlı bırakmazdı.” Nahl / 61

Düşün... Senin yüzün hangi canlıları barındırır? Senin siman hangi ruhanileri barındırır? Hani derler ya, *“Yüzünden nur gitmiş,”* *“Simsiyah kesilmiş siman.”* Hani ehli bilir ya, *“Sima ilmi”*ni (ilm-i sima). Bunları bilir de ondan.

“Onlardan biri kız ile müjdelendiği zaman, içi öfkeyle dolarak yüzü simsiyah kesilir.” Nahl / 58

“Yeryüzü bana mescid kalındı.” hadis-i şerifini düşün. Senin yüzün de mescid gibi mi acaba? Peki, toprağa seccade niye koyarsın? Âdem ve eşinin, yüzlerini İblis'ten saklasın diye örttükleri cennet örtüsü, sakın seccade olmasın?

“Müjdeci gelip gömleği Yakub'un yüzüne koyunca, gözleri açılıverdi.” Yusuf / 96

Gömlek de bez idi; yüze sürüldü. Seccade de gömlek miydi toprağa?

“Cennet ve cehennemliklerin hepsini simalarından tanımaktadırlar.” Araf / 46

Hani, *“Topraktan, yeryüzünden Âdem'i yarattım.”* dedi Allah.

“Allah, sizi (babanız Âdem'i), yerden (bitki bitirir gibi) bitirdi (yarattı.)” Nuh / 17

Düşün... İnsanın yüzünde neler var neler...

Âdem ve eşini cennette çıplak sanma.

“Şüphesiz orada senin için aç kalmak, çıplak kalmak yoktur (Âdem cennetinde.)” Taha / 118

Üzerleri cennet bitkileri ile örtülmüştü.

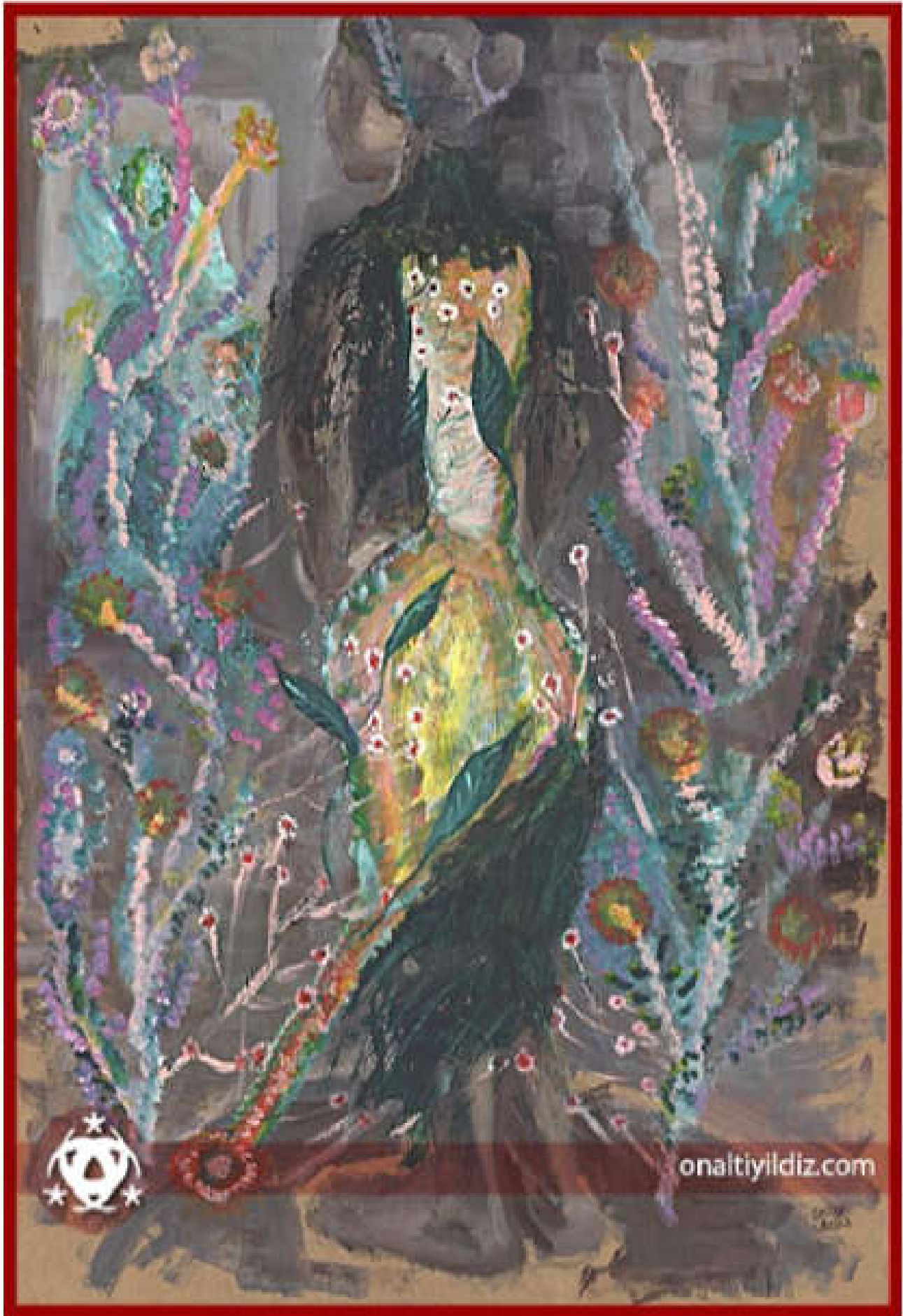

“İlk hali bildiğimiz gibi ten değildi. Her tarafı topraktandı ve topraktan bir kabuk elbise vardı üzerinde.”

onaltiyildiz.com

Bu örtüyü şöyle düşün: *“Hiç çıplaklık yok.”* ayeti gereğince, Âdem cennetinde attıkları her adımda, yeni yeni cennet bitkileri üzerlerini elbise olarak sarıyorlardı. Her adımda cennetten yeni yeni bitkiler bitiyor ve üzerlerini sarıyordu. Bir adım önceki bitkiyle bir adım sonraki bitki aynı değildi. Yani her an elbiseler cennet çiçekleriyle, bitkileriyle yenileniyordu. Hiçbir çıplaklık söz konusu olmuyordu. Ta ki yasağı çiğnedikleri ana kadar... Yasağı çiğnedikleri an bitkiler artık üzerlerini örtmedi ve *“Bir anlık”* çıplak kaldılar. Ayıp yerleri kendilerine göründü de, onlar kendi elleriyle cennet yapraklarını alıp örttüler. Artık kendi kendilerine örtünmeye mükellef oldular.

“Bunu üzerine onlar, Âdem ve eşi o ağacın meyvesinden yediler. Bu sebeple ayıp yerleri kendilerine göründü ve cennet yapraklarından üzerlerine örtmeye başladılar.” Taha / 121

Âdem’e ruh üflenmişken, üflenen ruh hiç örtülmez miydi? Hiç saygısızlık yaparak açıkta kalır mıydı?

“Ey Âdemoğulları! Size avret yerlerinizi örtecek giysi ve takva elbisesi yarattık.” Araf / 26

Takva, ruhun giysisidir. Ruhu örtünmesidir. Diğeri ise suretin örtünmesidir. Ona da *“Haya”* denir. Suretin örtünmesi edep ve hayadır. Ama biz ne bilelim, onun takva elbisesi de giydiğini? Sureten kapalı diye, ruhunu da acaba giydirmiş midir Âdem? Nice sureti açıklar gördük, takva elbisesi şöyle dursun, suretinin içine girmiş Şeytan. Tıpkı Âdem ve eşinin önüne diktiği ilk heykel gibi.

“Şüphesiz Allah katında (yaratılışları bakımından) İsa’nın durumu, Âdem’in durumu gibidir: Onu topraktan yarattı. Sonra “ol!” dedi. O da hemen oluverdi.” Ali İmran / 59

Düşün... Âdem de babasız, İsa da babasız. Âdem’in annesi yoktu. Hem yetim hem öksüzdü. İsa (as)’ı Allah, direkt Meryem’in rahminde yaratmıştı.

Şimdi soruyorsun, Âdem’in çocukları birbirleriyle mi evlenmişlerdir?

Hani, Âdem cennetinde yasak ağaçtan yemişlerdi ya... Bu yüzden ayıp yerleri görünmüştü. İşte ilk çocuk, ana rahmine burada düşmüştü. *“İniniz birbirinize düşman olarak!”* dendikten sonra, ikinci çocuk *“dünyada”* ana rahmine gelmişti. Herkesin Habil-Kabil diye bildiği, gerçek isimlerinin Alim ve Zalim olduğu iki çocuk... Âdem’in eşi; herkesin Havva diye bildiği, gerçek ismi Nefise olan annemiz iki çiçek taşıyordu. Hamile karnına sağ elini bastırması, mutlu ve huzurluydu. Sağ elinde de bir çiçek vardı, sol elinde de. Karnına bastırıldığı sağ elindeki çiçek, cennette rahmine düşen evladı Alim’di. Onu simgeliyordu. Sol elindeki çiçek Zalim’i simgeliyordu. Zalim ismini zalimlik yaptıktan sonra almıştı. İlk insanın ilk hamileliği idi. Allah’ın hikmeti, biri 9 aylık diğeri 7 aylık doğmuştu.

Ve nihayet doğum gerçekleştiğinde, *“ilk doğan insan”* dünyaya geliyordu. Daha önce böyle bir şey yoktu. Nefise annemiz çocuğunu havaya kaldırdı ve ilk kez kucığına aldı.

Nasıl bir duyguydu? İlk defa anne olanlar bilir. Âdem ve eşi doğurulmamıştı; yoğurulmuştu. Bu iki çocuksa, doğmuştu; her Âdemoğlu gibi.

İki kardeş büyümeye başlamışlardı. Bu iki kardeş ilk Âdemoğulları idi. Bir Âdem ve bir de oğulları. Dünya sahnesinde bu iki kardeş hep var oldu. Hani, Kehf suresinde, Hazret-i Hızır'ın duvarını ördüğü iki yetim var ya; iki kardeş... Hani, bahçe sahipleri var ya; kardeşler... Hep iki damar. Biri cennet kokusu diğeri dünya tortusu.

Küçüklüğünden beri Zalim Alim'i çekemedi. Alim paylaşımçıydı. Zalim ise ona hep hasetle, çekememezlikle baktı.

İki kardeşin öyküsü bitmez. Büyümüşlerdi de, Allah onlardan ilk kurbanı istemişti. Hiç düşündün mü ki ey ahmak, “ilk” derken belki seni kandırdım. İlk insan Âdem ve eşi olduğuna göre, Allah, Âdem ve eşinden kurban istememiş miydi? İki kardeşten; Âdem’in iki oğlundan istenen kurban, Yüce kelimada şöyle ifade edilir:

“Onlara, Âdem’in iki oğlunun haberini gerçek olarak oku. Hani ikisi de birer kurban sunmuşlardı da, birinden kabul edilmiş, ötekinden kabul edilmemişti. Kurbanı kabul edilmeyen, “Yemin olsun seni mutlaka öldüreceğim.” demişti. Öteki, “Allah, ancak kendine karşı gelmekten sakınanlardan kabul eder.” demişti.” Maide / 27

Bak kelam ne diyor, düşün! İkisi kurban sunmuş, Allah birinin sunduğunu kabul etmiş, diğerinin sunduğunu kabul etmemiş. Allah rızası için kurban sunanlar bu ayeti düşünmezler mi? Allah, ancak kendisine karşı gelmekten sakınanlardan kabul eder. Acaba bugün ne kadar kurban ediliyor, var sen düşün.

Ve yine düşün... *“Hani ikisi birer kurban sunmuşlardı da”* ibaresini düşün. Demek ki, kendiliklerinden sundukları bir kurban. Allah, *“Bana kurban sunun!”* dememiş. Ama hoş karşılamış ki, birininkini kabul etmiş. Bunun için vacip olmuş. Şimdi anladın mı, kurban neden vacip olmuş? Kendiliklerinden sunuş nafile başlangıcı olmuş. Allah’ın birini kabul etmesi, bu nafileyi vacip hale çevirmiş. Tıpkı bu ayetteki gibi:

“...(Kendiliklerinden) icat ettikleri ruhbanlığa gelince; biz onu onlara farz kilmamıştık. Allah’ın rızasını kazanmak için onu kendileri icat etmişlerdi. Fakat ona da gereği gibi uymadılar...” Hadid / 27

Demek ki kullar, Allah rızasını kazanmak için bazen kendilerinden bir şeyler icat edip Allah’a sunuyorlar. Allah bazısını kabul ediyor, bazısını kabul etmiyor.

Peki bilir misin sen, neden birinden kabul edilmiş de, diğerinden kabul edilmemiş? Alim ve Zalim, bu hadise gerçekleştiğinde çoluk çocuğa karışmışlardı. Ak sakallı, ak saçlı olmuştu Alim. Nasıl çocuk çoluğa karıştı, anlatacağız; hele dur, sabırsızlanma. Alim, Yaradan’ına sunacağı kurbanı, küçük bir kuzu iken yetiştirdi, besledi, büyüttü; emek verdi. Kuzu

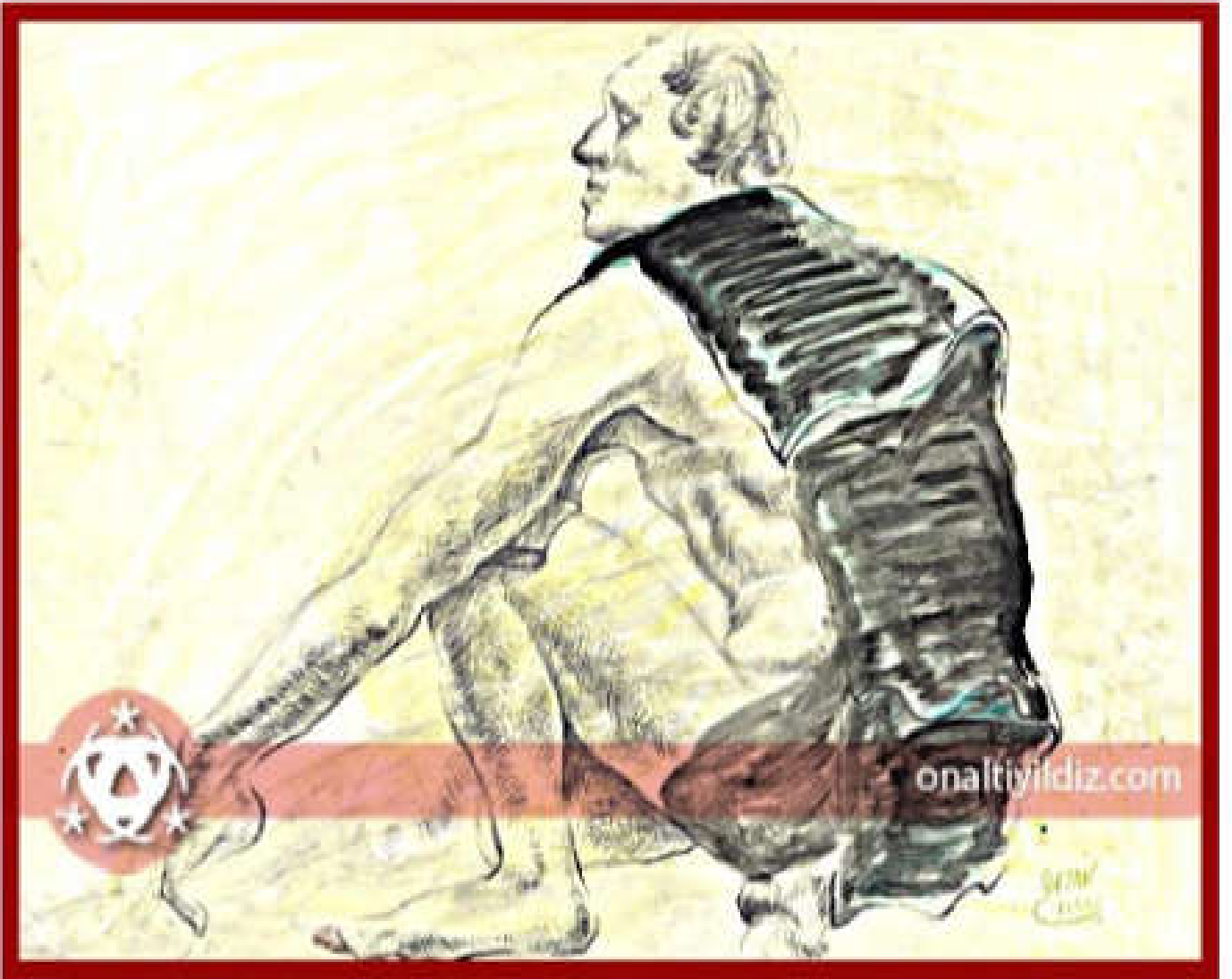
büyüdüğünde koç olmuştı. Süsledi. Çok seviyordu onu. Çok sevdiği dostunu, Allah'a kurban için ayırdı. Sabaha kadar kurbanına sarılarak öylece durdu.

Onu sevdi. Çünkü sabahleyin, Yaradan'ına, Yaradan'ının rızası için verecekti. Alim'in kurban için beslediği koç, biliyor musun hangi koç? Hani, İbrahim (as)'e Cebrail getirmişti ya... Tanıdık geldi mi? Şimdi düşün... Allah, Alim'in koçunu kabul etmişti, ama kestirmemişti. Bir nişane olsun diye aynı koç, İbrahim'e inmişti. Bunun arasında nice sırlar var ama, sen hazır değilsin. Şimdi koç ne kadar zaman durmuş deme. Mağarada Kıtırmir 300 sene durdu da, Allah koçunu bilmem nerede tutamaz mı?

Zalim ne yapmıştı? Sabaha kadar horul horul uyumuştur. Sabah sunacağı kurban ne umurundaydı ne de aklındaydı. Sırf Alim'e denk düşsün diye sunacaktı. Ama neyi?

Sabah olmuştu. Kurban sunma vaktine saatler kalmıştı. Baktı ki Alim koçunu kurban edecek, o da canlı bir şey kurban etmeliydi.

Ama elinde öyle bir şey yoktu. Olanları ise, kendince ziyan etmek istemiyordu. Birden aklına bir şey geldi. Ve aklına geleni de gerçekleştirdi. Bir yaban domuzu avladı ve bunu Allah'a kurban olarak, kurban sunma saatinde getirdi. Emeksiz, lakayt... Sadece, sunmaksın sunmaktı gayesi. Bu sunuş Allah için değildi. Nefsi içindi. Şimdi anladın mı, neden domuz eti haramdır?

“Allah size ancak leş, kan, domuz eti ve Allah'tan başkası adına kesilene haram kıldı.” Bakara / 173

“Allah size ancak leş, kan, domuz eti ve Allah'tan başkası adına kesilene haram kıldı.” Nahl / 115

“De ki: “Bana vahyolunan Kur'an'da bir kimsenin yiyecekleri arasında leş, akıtılmış kan, domuz eti -ki o şüphesiz necistir- ya da Allah'tan başkası adına kesilmiş bir (murdar) hayvandan başka, haram kılınmış bir şey bulamıyorum.” Enam / 145

Tıpkı, Zalim'in domuzu avlayıp, kanını akıtıp, leş şeklinde; Allah adına değil de nefsi adına sunduğu gibi.

“Ölmüş hayvan, kan, domuz eti, Allah'tan başkası adına boğazlanan, (henüz canı çıkmamış iken) kestikleriniz hariç; boğulmuş, darbe sonucu ölmüş, yüksekten düşerek ölmüş, boynuzlanarak ölmüş ve yırtıcı hayvan tarafından parçalanmış hayvanlar ile dikili taşlar üzerinde boğazlanan hayvanlar, bir de fal oklarıyla kısmet aramanız size haram kılındı.” Maide / 3

Domuz aynı zamanda et yiyen bir hayvandır. Her şeyi yer. Bağırsak sistemi geç çalıştığından yedikleri hormon olarak kendi etine eklenir. Dolayısı ile domuz vücudunda bir çok hayvanı barındırır.

Zalim, kabul edilmeyen bu necis kurbanını nerede sunmuştu bilir misin? Hani, Şeytan yeryüzüne indiğinde iki heykel yapmıştı ya... Onların dibinde kurbanını sundu. Hani, ideal kadın heykeli vardı ya... Hani bir de ideal erkek heykeli vardı ya...

“Ölmüş hayvan, kan, domuz eti, Allah’tan başkası adına boğazlanan, (henüz canı çıkmamış iken) kestikleriniz hariç; boğulmuş, darbe sonucu ölmüş, yüksekten düşerek ölmüş, boynuzlanarak ölmüş ve yırtıcı hayvan tarafından parçalanmış hayvanlar ile “DİKİLİTAŞLAR” üzerinde boğazlanan hayvanlar, bir de fal oklarıyla kismet aramanız size haram kıldı.” Maide / 3

Hâlâ müzelerde Şeytan'ın arşivi var mı acaba? (Elbette burada “Şeytan'ın arşivi”nden kastımız müzecilik değil.) İdeal kadın vücutlu, ideal erkek vücutlu heykeller... Kolları bacakları kırılrsa da... Ya bugünkü kadın ve erkeklerin bir kısmı, ideal ölçü adı altında, model ve ikon kabul ettikleri manken isimindeki suretlere özenip, onların vücuduna sahip olmak istemiyorlar mı? Sen bir düşün... Şeytan, Âdem ve eşinin karşısına, kendince ideal erkek ve kadın heykellerini; baklava dilimli, kashı kadın ve erkek heykellerini dikmişti ya... Sen şimdi Âdem ve eşi gibi olmak mı istiyorsun, yoksa Şeytan'ın idealindeki sanal suretlere mi benzemek istiyorsun, ey erkek ve kadın? Manken erkek ve manken kadın... Derdin ne senin?

Âdem'in çocuklarının birbirleri ile evlenmelerine gelem. Kardeşlerin evlenmeleri diye bir şey yoktur. İlk olan ikizler Âdem (as)'ın zürriyetinden; yani menisindedir. İkinci olan ikizler ise, Âdem neslinin ileriki nesillerinden; tıpkı Meryem Ana'ya Hz. İsa'nın üflenmesi gibi, üflenen çocuklardır.

“Şüphesiz Allah katında (yaratılışları bakımından) İsa'nın durumu, Âdem'in durumu gibidir: Onu topraktan yarattı. Sonra “ol!” dedi. O da hemen oluverdi.” Ali İmran / 59

Nasıl Hz. İsa'nın meniye ihtiyaç olmadan yaratılmıştır, aynı şekilde bu üflenen çocuklar da Âdem'in menisinden değildir.

Şimdi dikkat! *“İyi ama, eşinden doğduğuna göre yine kardeş olmuyorlar mı?”* Yine aynı şekilde: *“Süt emmişlerse süt kardeşi olmuyorlar mı?”*

O üflenen ikizler var ya.. onlar Âdem'in menisinden değildi. Ama Âdem'in ilk çocukları bunlarla da evlenmedi. Eee, nasıl olur ikizler diyorsun. Şöyle olur:

O ikizler de dünyaya geldi. Ama o ikizlerin karnında da, onların ikizleri vardı. Sen hiç, karnında kendi ikizlerini taşıyanları duymadın mı?

* Sanju Bhagat'ın her zaman 9 aylık gibi görünen göbeği onu rahatsız etse de 1999 yılına kadar başka bir hastalıktan hastaneye başvurana kadar ne olduğu anlaşılamadı. 36 yaşında doktora gittiğinde ise ilginç gerçekle karşılaştı. Doktorlar bir tümör beklerken ikizinin içinde yaşadığını öğrenen Bhagat'a yapılan operasyonla kardeşi içinden alındı. [\(Haberi İçin Tıklayın\)](#)

* Kastamonu'dan araçla Rize'ye gelirken emniyet kemerinin karnında Ağrı oluşturması nedeniyle hastaneye götürülen beş yaşındaki Minik Büşra Duman'ın ikizini karnında taşıdığı ortaya çıktı. [\(Haberi İçin Tıklayın\)](#)

Tibben bugün karşılaşılan bir vaka, hangi olaylara delil ve işaret oluyor? Rabbimiz abes iş yapmaz.

Âdem'in eşinden doğan ikizlerin, yıllar sonra karınlarından iki çocuk çıktı. Yarılarak... İşte bunlar ne Âdem'in zürriyeti ne de eşinin rahminin içinde olanlardı. Eşinin rahminde olanın karnındaki çocuklardı. Yani Âdem'in ilk çocuklarının evlendikler bunlardı. Hiç düşünmedin mi:

"Yahut o çocukları erkekler, dişiler olmak üzere çift verir, dilediği kimseyi de kısır yapar. Şüphesiz O, her şeyi hakkıyla bilendir, hakkıyla güçlü yetendir." Şura / 50

"Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan; ikisinden birçok erkek ve kadın (meydana getirip) yayan Rabbinize karşı gelmekten sakının." Nisa / 1

"O, sizi bir tek nefisten yarattı. Sonra ondan eşini var etti. Sizin için hayvanlardan (erkek ve dişi olarak) sekiz eş yarattı. Sizi annelerinizin karnında bir yaratılıştan öbürüne geçirerek üç (kat) karanlık içinde oluşturuyor. İşte Rabbiniz olan Allah budur. Mülk (mutlak hükümiyet) yalnız O'nundur. O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. O hâlde, nasıl oluyor da haktan döndürülüyorsunuz?" Zümer / 6

"Yerin bitirdiği şeylerden, insanların kendilerinden ve (daha) bilemedikleri (nice) şeylerden, bütün çiftleri yaratanın şanı yücedir." Yasin / 36

Sen düşün... Âdem yeryüzünde topraktan yaratıldı. İnsan oldu. *"Bilmedikleri daha nice şeylerden bütün çiftleri yarattım."* buyuruyor. Demek ki, bu evlenen ikizler ne süt emmişler ne de kardeş olmuşlar. Sen Allah'a sebep mi arıyorsun hâlâ? Daha nicesi de varda... Şimdilik burada dur.

Bir meczubun rüyası devam ediyor...

